

ΠΟΥ;

Ευδοκία. Εκ βαθέων της νίκης της ζωής αναγγελία.

«Πότε λοιπόν υπάρχουμε;» (Ρίλκε)

Μέσα στον καταιγισμό της παραγμένης επικαιρότητας του.

Χρόνια πλέον κυκλοφορεί ο σύγχρονος άνθρωπος.

Έχει ίσως κερδίσει τον κόσμο ολόκληρο. Απώλεσε όμως την ψυχή του.

Κι οι εσωτερικές του ανθρώπου φωνές σίγησαν. Δεν τις ακούει πλέον.

Στου κόσμου τα αντικείμενα η περιδρομή τον έχει παρελκύσει. Κινήθηκε για τα Ληλάντια πεδία. Άφησε πίσω του όλες του τις εμπειρίες τις βιωματικές. Στον καιρόν του τα δεδομένα στράφηκε. Σ' εξωτερική πάντα δράση.

Και το κενό; Μπροστά του προβάλλει αβυσσαλέο. Της ματαιότητας την πικρία φέρνει μαζί του.

Στη βιοτική προσηλωμένος μέριμνα προσπαθεί το δρόμο του να βρει. Πού όμως; Πλάνης και κουρασμένος οδοιπόρος ψάχνει. Πού όμως; Στα νερά τα ακίνητα; Στις βρύσες τις αποξηραμμένες;

Πού λοιπόν της αυθεντικής ύπαρξης η παρουσία;

Το μηδέν εξισώνει τα πάντα. Και πάλι λοιπόν στου Ρίλκε το ερώτημα στρέφεται. Και διερωτάται: «Πότε λοιπόν υπάρχω;» Του χρόνου το πέρασμα διαμαρτυρίες συνειδησιακές διαρκώς του παρουσιάζει.

Η μεγάλη της εποχής μας ανάγκη; Κάποιος... Ναι! Κάποιος που συμφιλιώνει ανθρώπους. Τους ενώνει. Τους θερμαίνει. Τους εμπνέει. Τους υψώνει στο βάθος τους.

Δρομοδείκτης λοιπόν χρειάζεται. Που ρηξικέλευθος θα

δραστηριοποιηθεί. Με τη δική του θυσία. Δρόμους όμως θ' ανοίξει. Για νέους αγώνες. Τους ηρωϊσμούς. Του καθενός την προσγείωση τη σωστή. Μακριά από ουτοπίες. Χίμαιρες. Ονειροπολήματα. Και άπιαστους της σκέψης ακροβατισμούς. Το θείο φως θα χυθεί τότε παντού. Θα λάμψει η αλήθεια.

Εκείνος τη ζει την αλήθεια. Αφού είναι η Αλήθεια. Θα βοηθήσει όμως κι εμάς. Που βρισκόμαστε σε σκοτάδι πυκνό. Της άγνοιας και του θανάτου. Της αμηχανίας μας της τόσο τραγικής.

Ένας κόσμος φωτός θ' ανατείλει. Ζωής γεμάτος. Και αγάπης.

Κοντά Του θα καλέσει τους αδύναμους. Της ζωής τους κουρασμένους. Ανάπαυση. Ναι. Θα προσφέρει. Μαζύ τη γαλήνη και χαράν ακτινοβολούν.

Είναι η δύναμη που νικά τις μηχανορραφίες. Διαλύει τις έχθρες. Τρόπαια στήνει γύρω. Η αγάπη Του αναζωογονεί. Παντού τώρα βασιλεύει η καθαρότητα η άσπιλη. Το κάλλος το αμόλυντον ομορφαίνει τη νεότητα. Την απλότητα συνιστά και την ακακίαν.

Η ψυχική του καθαρότητα προσδίδει στον άνθρωπο ωραίες εμπνεύσεις. Υψηλούς στοχασμούς. Πόθους αγνούς. Ιερά αισθήματα.

Πού είναι λοιπόν ο «τεχθείς βασιλεύς»;

«Διέλθωμεν εκ Βηθλεέμ», επομένως.

Εκεί μας περιμένει. Σε απλό, ναι, λίκνο. Δεν έχει όμως τούτο σημασία.

Μας αγαπά. Μας φροντίζει.

«Δόξα εν υψίστοις Θεώ» λοιπόν.

Καλά Χριστούγεννα.

+ ο π.Γ.